

گزارش تجمع بازنشستگان و فعالان در روز ۲۶ خرداد

امروز پنجشنبه ۲۶ خرداد برخلاف انتظار تعداد بازنشستگان نسبت به روزهای قبل بسیار کمتر بود. تعداد افرادی که در پیاده روی مقابل مجلس سرمایه پراکنده بودند، جمعاً به صد نفر می رسید. انتظار دولت سرمایه از حضور بازنشستگان هم بسیار بالا بود چنان که نیروهای سرکوب را افزایش داده بود و برخلاف روزهای قبل که نیروهای سرکوب موتور سوار در محل هایی چون مرکز آموزش عقیدتی نیروی انتظامی و دیگر مکان های اختصاصی این نهاد سرکوب بودند، امروز پارک و اطراف ایستگاه مترو را نیروهای انتظامی اشغال کرده بودند و از رفتن افراد رهگذر برای رفع خستگی به پارک هم جلوگیری می کردند. حدود صد تایی موتور سوار هم جلوی پارک آماده دستور حمله بودند. ماشین هایی که معمولاً برای دستگیری در روزهای تجمع به محل می آورند چند برابر روزهای قبل بود. بازنشستگانی که آمده بودند از شرکت کم بازنشستگان شاکی بودند. درموقع برگشت در مترو با تعدادی از این بازنشستگان هم سفر شدیم. اینان نیز به شدت از نیامدن دوستانشان عصبانی بودند. یکی از بازنشستگان به حرف درآمد: " فلانی گفته میام و نیامده و آن یکی که فقط حرف می زند و می گوید کارداشتم. " در شرایطی که گرانی بیداد می کند، از کارگران شاغل که نباید انتظار داشت. کارگران بازنشسته هم با مشکلات عدیده ای دست به گریبان هستند. از این گذشته جنبش کارگری در حال حرکتی است که یکدست نیست. مشکل ما این است که آمدن اینجاساعتی بالا پایین رفتن در طول خیابان است و گاهاشعارهایی با مضمون عجز لایه سر می دهیم و خسته و بدون دستاوردی سرخورده به خانه برمی گردیم و بعضاً سرخوشیم که چند شعار تظلم خواهانه سرداده ایم. اگر بخواهیم به معضلات دست به گریبان بازنشستگان بپردازیم بسیارند. به دو مورد اشاره ای گذرامی کنیم:

یکی آن که ما با اتکا نیروی خود برای گرفتن مطالباتمان به میدان مبارزه با سرمایه نمی آیم. بلکه سفره خالی می گسترانیم. معنی این کار ما یعنی ترحم خواهی از دشمن طبقاتی خود که علاوه بر دستمزد

بسیار ناچیز، گرانی خورد و خوراک را بر ما کارگران تحمیل کرده است. آیا کار ما مصداق ترحم بر پلنگ تیز دندان نیست؟ ما با دشمن طبقاتی روبرو هستیم. باید برای لغو جدایی محصول کار کارگر و خارج کردن خورد و خوراک از دایره خرید و فروش در مبارزه با سرمایه عزم جزم کنیم. آیا در حالی که بسیاری از کارگران به کارتن خوابی، پارک خوابی و پشت بام خوابی روی آورده اند راهی جز اشغال خانه های خالی مانده است؟

اما دومی، اگر بر این باوریم که ما نیروی عظیمی که خالق کلیه کالاهای مصرفی و هست و نیست دنیای سرمایه هستیم چرا باید بسیاری از هم زنجیرانمان برای سد جوع به سطل اشغال پناه ببرند. ما باید از تجمع و بست نشینی جلو نهادهای بورژوازی دست برداریم. ما کارگران گرچه سرمایه ای جز نیروی کارمان نداریم اما نیروی عظیمی هستیم که اگر شورایی، سراسری، آگاه، سازمان یافته و سرمایه ستیز به میدان پیکار با سرمایه درآییم بی شک سرمایه به زانو در خواهد آمد. برای این منظور بایستی از بست نشینی جلو مجلس و دیگر نهادهای دولت سرمایه دست برداریم. ما کارگران بازنشسته که شیره جانمان در دست صاحبان سرمایه و دولت سرمایه به سرمایه تبدیل شده است اکنون چرخ تولید ارزش اضافی در دست ما نیست. اگر روزها و ماه ها و سال ها همچنان که این کار را طی سالها انجام داده ایم، تجمع کنیم، سرمایه را ملالی نیست. برای آن که نیرومندتر و زورمندتر به میدان آییم باید در اتحاد با کارگران شاغل، بیکار، یدی و فکری به پیکار با سرمایه روکنیم. می توان تجمعات را در مقابل یکی از مراکز کار و تولید برگزار کرد.